

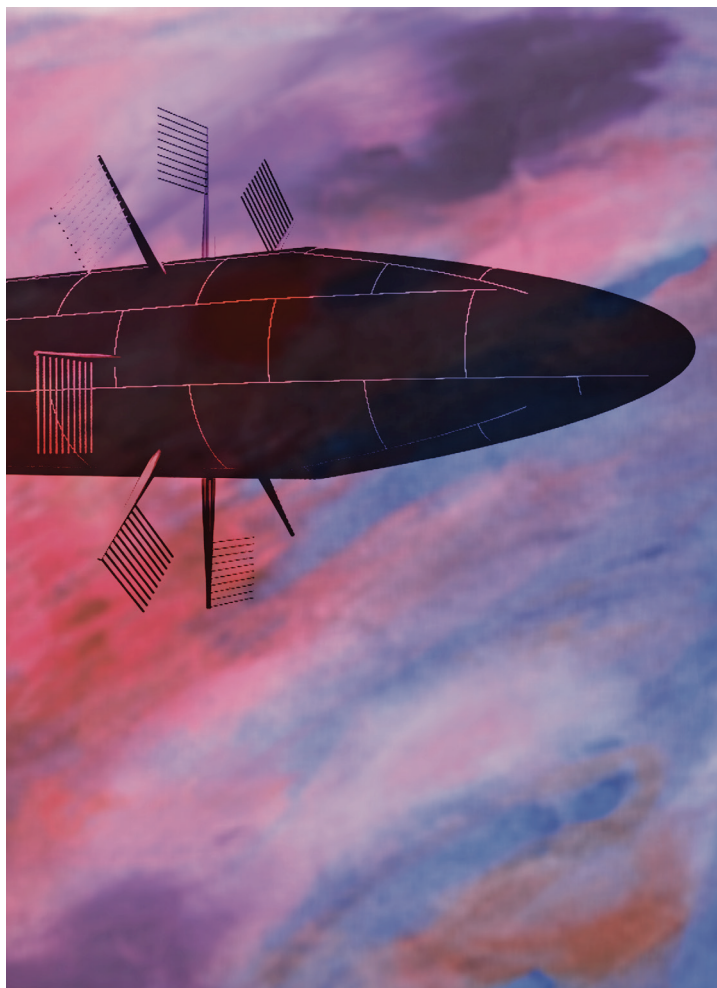
VÁCLAV JAKEŠ

NEBEZPEČÍ
Z VESMÍRU

NEBEZPEČÍ Z VESMÍRU

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Václav Jakeš

NEBEZPEČÍ Z VESMÍRU

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Václav Jakeš, 2021

Illustrations © Rosvita Mikulová, 2021

Cover © Josef Kroupa, 2021

Czech Edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0034-6 (print)

ISBN 978-80-278-1086-4 (ePub)

ISBN 978-80-278-1087-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1088-8 (pdf)

Poděkování

Úctyhodný podíl na vzniku knihy měly dvě ženy. Má manželka, trpělivě čtoucí vznikající text a upozorňující mě na vyváženost populárně naučného textu a prózy, a Věra Urbaczková, bez jejíhož přispění by trpěla lingvistika. Oběma patří můj velký dík.

Člověk je prý vrcholem počínání evoluce svým grandiózně propracovaným mozkem. Proč potom jeho levá hemisféra pomalu, ale velmi jistě degradovala lidstvo na studené psí čumáky s produktivním a už jen efektivním viděním světa? Tabulky, grafy a analýzy zatemňující mozek a žádná aktivita jeho pravé části se schopností vidět věci vztahově, emocionálně a intuitivně měly za následek přehlédnutí tělesa na oběžné dráze Saturnu. Chladně přímočaré industriální myšlení ani nevzalo přítomnost kosmického objektu v potaz. Snad pouze burzy a sázkové kanceláře mírně reagovaly svými kurzy na to, zda nejde o umělou entitu.

Honba za předpisy a regulací, penězi a mocí, pěstovaná v lidech od doby průmyslové revoluce, se z levé hemisféry, přes corpus callosum, dostala do hemisféry pravé se záporným znaménkem emocí, a tak civilizace vlečená racionalitou zapomněla, že člověk musí své místo na Zemi chápat v kontextu a přestat bažít jen po zdrojích a jistotách.

Pravda, několik kosmologů, jimž trajektorie letu tělesa přišla poněkud excentrická, napsalo o tomto podezření do vědeckých periodik články, které pro jejich naprostou odtrženost od srozumitelného světa nikdo nečetl.

Záhadný objekt úctyhodných rozměrů zatím dále kroužil na orbitě planety s prstencem bez zájmu lidí. Hedonistická většina naší civilizace dávala přednost každodenní všednosti, přehlcná informacemi o sportu

a zprávami operujícími s nedefinovatelným strachem, jež bylo možné do nekonečna pitvat a analyzovat, neboť se bojíme rádi.

Netečnost lidstva vzala za své v okamžiku, kdy se těleso za záhadných okolností vydalo na cestu, jejímž nesporným cílem byla Země. O mimozemské a umělé podstatě už nebylo pochyb. Média zavětřila nové zlaté časy. Žurnalisté a redaktoři všeho druhu se začali utápět ve složitém objasňování faktů, o nichž neměli páru, odhalující tak tragickou neznalost tématu, až by si někdo mohl položit otázku, jestli stejně „zasvěcené“ přistupují i k problematice politické, ekonomické, sociologické, vlastně tematické všeho, o čem zpravují veřejnost. Prostě „odborníci“. O něco vychytralejší televize přizvaly, jak to dělávají, když si nevědí rady, desítky na slovo vzatých augurů, aby divákům objasnili věci, neboť titul a přibližná odbornost rovná se moudrost.

A protože se v případě kosmoletu pomalu ale jistě začalo jednat o materiál spekulativní a analytický, jež levá hemisféra miluje, začaly televizní kanály kauze věnovat maximální pozornost. Redaktorská část lidstva, zpřístupňující informace a jejich interpretace, zaplesala a počala analyzovat, syntézovat a komparovat. Přívaly hloupých, nezaručených, přímo fabulovaných článků, sdělení a televizních zpráv o technických možnostech vesmírného plavidla a jeho původu trhaly zbytky představy pravé hemisféry o přátelském kontaktu s jedinými galaktickými bratry na kusy. Člověk s mozkiem určeným

pro souhrnné myšlení a vědomí dal přednost modelu iracionálního vidění světa.

„Dobrý den, vážení diváci České televize! Zpravodajský program si dovoluje přivítat v našem studiu vzácného hosta, rektora Vysoké školy VSR (Vědomosti snadno a rychle), profesora Nývltu. Pane rektore, ve vaší alma mater s dlouholetou, v letošním roce už šesti-letou tradicí, získávají akademické tituly, jak známo, zejména politici. A vy přicházíte se zajímavou interpretací příchodu mimozemské civilizace.“ „Ano, pane redaktore. Z dosavadních zjištění rezultujeme, že jde o parlamentní delegaci z cizího solárního systému. Mimozemšťané s největší pravděpodobností přinášejí pro vládní i opoziční strany náměty, jak řešit dosavadní věčné patové situace našeho politického systému.“ „Počkejte, pane rektore. Vy si vskutku myslíte, že návštěva bude politického charakteru?“ „A jaká jiná, prosím vás? Co jiného hýbe světem, potažmo vesmírem, než politika? Samozřejmě vedená pomocí kultivovaných demokratických prostředků. Je bez pochyb, že vyspělá, racionálně zaměřená civilizace má, stejně jako my, dvoukomorovou verzi zastupitelské demokracie. Musím se pochlubit, že naši absolventi, dnes ve velké většině poslanci, senátoři a hejtmani, budou směle sekundovat galaktanům.“ „Kdo si myslíte, pane rektore, že bude mít

z příchodu mimozemských parlamentaristů prospěch? Opozice, nebo vládní strany?“ „To si nejsem jistý, ale vím, že to bude mít velmi pozitivní vliv na naši vysokou školu, co se týče nárůstů zájemců o absolvování studia, jehož cílem je produkce ideálních politiků, psychotiků se zbytnělým egem.“ „Promiňte, říkal jste ‚produkce‘? Nepřeslechl jsem se?“ „Pochopte, prosím, pane redaktore, že se na trh snažíme dodávat jen to nejlepší zboží, i když jsme si vědomi, že produktivita je někdy na škodu kvalitě. Ale my politiky ve velkém množství prostě potřebujeme. To mi, doufám, dáte za pravdu.“

„Omlouváme se divákům našeho programu, ale máme tady důležité oznámení,“ prohlásil zavalitý redaktor České televize, čímž plodnou debatu s rektorem VSR Nývltm uťal. „Zdroje NASA potvrdily skutečnost, že vesmírný objekt směřující k Zemi má umělý původ. Nasvědčuje tomu jeho akcelerace a následné brzdění. Národní vesmírná agentura se snaží s blížícím se mimozemským subjektem navázat kontakt všemi dostupnými prostředky,“ citoval redaktor ze zprávy ČTK.

Po krátké studiové odmlce, vyplněné na obrazovce emblémem NASA, se opět zjevil moderátor se slovy: „A máme tady, vážení diváci, dalšího hosta, předsedu strany NSN (Nikoho sem nechcem’), pana Mbekiho Zela Beku.“ Dvoumetrový černoš s olivovým odstínem pleti se naklonil k mikrofonu, a aniž by byl vyzván, s pohledem upřeným do kamery začal: „Vy si myslíte, že nás je tady málo? Myslím lidí na Zemi. A ještě sem

přitáhneme mimozemšťany? Napřed přijde skupina vesmírných nemakačenků, potom jejich rodiny bůhvíjakého vyznání. My sem nikoho nechcem', aby bylo jasno. Ani žluté, ani bílé, ani černé!“ „Cože?“ udiveně vzhlédl redaktor. „Vaše xenofobní názory jsou známy. Ale vy protestujete i proti černým, pane Mbeki? No, vzhledem k barvě vaší kůže...“ „Promiňte, pane redaktore, ale já jsem po mamince Čech, a jsem na to hrdý.“ „Podle vás tedy mimozemšťané přijdou s okupačními, agresivními úmysly?“ hádal prošedivělý tloušťík. „To snad ne, ale představa, že nás zaplaví migranti, kteří se s námi budou chtít dělit o už tak skromné sociální zdroje... To mi dáte za pravdu... A co když k nám zavlečou nějaké galaktické náboženské manýry? Tomu je rozhodně třeba zabránit,“ prohlásil sebevědomě rodilý Čech s olivovým odstínem. „Vážení diváci, po krátké reklamní vložce, netrvající déle než třicet minut, si poslechneme dalšího hosta našeho programu. A nebude jím nikdo jiný než bývalý prezident naší republiky, který chce přijít se zásadním prohlášením.“

„Co to pořád mají, mámo, s těma mimozemšťanama?“ upil piva plešoun s vyčnívajícím panděrem, které jako by uteklo zpod bílého tílka a zastavilo se až na vytaháných teplácích v oblasti podbřišku. „Vždyť o tom mluví už dobrej tejden,“ opáčila neudržovaná selka. „A sedni si

laskavě trochu slušně!“ reagovala na eroticko-vulgární posed svého muže. Jak jsem si tohle individuum mohla vzít? Nedbá na sebe a jenom věčně chlastá. Jak jsem si tuhle oplácanou megeru mohl vzít?, zamyslel se stejným způsobem choť. Pak rychle dodal: „Bóží, pojď! Už bude mluvit ten sebestřednej trouba,“ ukázal na televizní přijímač. „Dej to víc nahlas,“ prohlásila manželka a usedla vedle na divan.

„Tak to je mýlka, pane redaktore, hovořit o příležitosti navázat kontakt,“ zašveholil z obrazovky bělovlasý kmet zvyklý peskovat všechny nedouky. A že jich na světě je! No, jsou to v podstatě všichni kolem. Pan prezident viděl sám sebe jako ztělesnění moudrosti. „Já si myslím, že jde o jednoznačné vyústění zvací politiky Evropské unie. Vůbec bych se nedivil, kdyby je sem přitáhla jako uprchlíky nějaká charitativní bezpříspěvková organizace. Víte, bezprecedentní mrhání národními zájmy jednotlivých členských států se nám rozhodně, ale rozhodně nevyplatí. Ta falešná otevřená náruč příchozím může mít fatální dopad na náš národ, který se může ocitnout v úplné bezvýznamnosti, od níž už máme jenom krůček. Dovedete si představit ten impakt na náš hrubý domácí produkt a směnnost koruny? A co dějinami už tak nalomené národní sebevědomí? To se znovu propadne, tedy je-li ještě kam,“ postěžoval si stařík. „Měli bychom zaujmout principiální postoj, spolu s dalšími státy V4, jež mají podobné mindráky jako my, a odmítnout, co odmítnout, zamítnout

přistání kosmické civilizace na naší planetě,“ prskal rozhněvaný děd.

„To byla silná výzva bývalého prezidenta,“ podbízivě přitakával redaktor vzpomínající si na to, jak tento politik uměl v dobách své prezidentské mise zakleknout novináře, zesměšnit je a poukázat na jejich vetché znalosti v kontrastu s jeho encyklopedickými.

„Co se před ním tak krčí? Rozumíš tomu, Bóži?“ „Jo, ti pisálkové a redaktoři jsou z něj připosraní do dnešního dne,“ souhlasila manželka. „Já to nechápu,“ přiznal břich. „To je jako ti z EU pozvali?“ „Co to plácáš, Jarine? Jak by je asi mohli pozvat? Vždyť před chvilkou prezident říkal, že snad je sem přitáhla nějaká neziskovka.“ „Myslíš? Kdo se v tom má vyznat?“ Jarin si lokl piva a pustil všechno z hlavy.

„Děkujeme panu prezidentovi za jeho jasně formulovaný vzkaz mimozemšťanům, potažmo Evropské unii. A dovolte mi, abych se přes naši režii spojil s redaktorkou Pavlínou Řídkou, která má poslední zprávy o pohybu vesmírného tělesa přímo z brífinku NASA.“

Na obrazovce se objevila vysoká blondýna s nápadným nosem a držením těla, jako by byla přichycena při krádeži. Ohlédla se a trhaně začala: „Děkuji za slovo. Vesmírné těleso po manévrech dosáhlo lagrán, lavrán, pardon Lagrangeova libračního bodu. Na vysvětlenou, librační bod, v našem případě L2, je bod, v němž se mezi Sluncem a Zemí vyrovnají gravitační a odstředivé síly, takže těleso dlící v tomto prostoru

se ocitne vzhledem k soustavě v relativním klidu. Bod je za drahou Měsíce,“ četla redaktorka z připravených poznámek a neustále si přitom utírala nos. „Dle pozorování je objekt obrovských rozměrů, a přestože je bezpochyby umělého původu, připomíná spíše asteroid divného tvaru. NASA jej doslova bombarduje zprávami a poselstvími na všech frekvencích. Vesmířané jsou však buď naprosto nekomunikativní, nebo s nimi, pro jejich technickou vyspělost, nejsme schopni navázat kontakt.“ Redaktorka znovu nahlédla do poznámek: „Tajemník OSN svolal Radu bezpečnosti. Narychlo se sešli zástupci NATO na úrovni předsedů vlád. Ruská federace aktivovala všechny vojenské družice na oběžné dráze Země. Čínská lidová republika vyslala ‚uvítací sondu‘, o jejíž nákladu se vedou spory. Někteří komentátoři tvrdí, že čínské vesmírné plavidlo nese raketo-jaderné pozdravy. Tolik poslední zprávy o vesmírné záhadě. Brzy se zase přihlásíme s novými informacemi.“ Vystresovaná blondýna si zhluboka oddechla.

„Ti se s tím vůbec nemažou,“ komentoval Jarin počínání ČLR s lehkým uspokojením. „Vždyť jsou našimi spojenci. Je prima, že jsme pro tuhle velkou zemi s miliardou a dvěma sty miliony obyvateli zcela rovnoprávným partnerem. Aspoň tak nějak to ti naši politici říkají. Co máme dneska k večeri, Bóžo?“ otočil se na partnerku. „Králíka. Vždyť jsi ho viděl, jak jsem ho před chvílí majzla za uši.“ Kruci, to je gastronomická fantazie, pomyslel si